ווייטע קומט אָן

א ראמאן פון אמעריקאניש־אידישען לעבען פון עליאס טאבענקין

אידיש פון

ערא

ערשטעס קאפיטעל

אין א פרעמד לאנד.

"קעסעל־גארדען", יענע מיסטעריעז זע אינסטיטוציע, וועלכע האט אויף מאַשע וויטקאווסקי און איהרע שיף־געשווסטער אזוי פיעל שרעק אנגעוואַרפען, איז שוין פון לאנג פון איהר בעאַבאַכטונגס־קרייז אונבעמערקט אוועק. צו דערצייט, ווען זי האט ערוואַרט נאַט'ס משפט, וועל כער איז יעצט געלעגען אין די הענד פון די אימיגראציאנס־בעאמטע, א זאַך ווע גען וועלכען איהר מאַן האט איהר נאַנץ דייטליך עס ארויסגעשריבען און געוואַרענט איהר אין זייגע בריעף, איז צום פלאץ וואו זי און איהרע דריי קינדער זענען געשטאַנען, שטויסענדיג זיך ארום זייערע פעקלאך, צוגעקומען א יונגערמאַן אנגעטהאַן אין א נאַנץ געוועהנלי בען אונטפאַרס. ער האט א קוק געטהאַן אויף דער אַרטעע וועלכע איז געוועזען צו־רעגשפּיליט צו איהר שאַל, און האט איהר אנגעצייגט, אז זי זאל איהם נאכגעהן. ביי א ווייטער גראַטע, האט אן אנדער בעאַמטער בעטראַכט איהרע בילעטען און אדרעסען, און קוים מאַכענדיג מיט זי לו־פען, האט ער עטוואס געזאגט, נאָך וועל־כען דער ערשטער, האט זיי דורכגעפיהרט דורך אן אייזערנעם טויער און זיי צוגע־פיהרט צו א באַנק אין וואַרטע־צימער.

מאַשע וויטקאווסקי און איהרע דריי קינדער זענען אריינגעלאָזען געוואָרען אין אמעריקא, און זיי האבען עס אפילו נים געוואוסט.

די פאַמיליע האט קוים געענדיגט דעם פערשפּעטיגטען מיטאַג־עסען, וואס זיי האבען געקויפט ביי א "סטענד" אין דעם וואַרטע צימער, ווען דער מאַן איז צו זיי ווידער צוגעקומען. מרס. וויטקאווסקי, וועלכע האט זיך אין פערלויף פון דער לאנגער רייזע פון דער רוסישער טשערטע ביז דער נייער וועלט, אויסגעלערנט צו האבען תמיד גרייט די בילעטען, און צו דערלאנגען זיי אלס ענט פער ביי יעדער פראגע, וועלכע זי האט נים פערשטאַנען, האט דאס מאהל אויף אזוי געטהאַן. און זי האט זיך נים אבגע־נאַרט. דער מאַן האט בעטראַכט די בילעטען, און האט צישטימענדיג צונג־שאַקעלט מיט'ן קאפּ. ער האט זיי אנ־געוויזען אויף די פעקלאך, און מיט די הענד געמאַכט בעוועגונגען, אנצייענדיג זיי, אז זיי זאלען זיי אויפהויבען, און אז מען האט איהם פערשטאַנען, האט ער אנ־געהויבען ארויסגעהן פון דער געביידע, און מאשא און איהרע קינדער האבען איהם נאכגעפאלגט נאכלויפטריג.

דאן איז געקומען א קורצע רייזע אויף א פעהרי־שיף, און דאן נאכאמאהל א וואַרטעניש אין א גרויסען צימער וועל־כען די אימיגראַנטען־פאַמיליע האט פער שטאַנען, אז דאס איז א באהן־סטאַנציע — און דערווייל האט זייער פיהרער גע־רעדט דורך א פענסטער בעשלאַנען מיט גראַטעס צו א מאַן פון יענער זייט, און האט פון איהם גענומען לאנגע פאַסען פאַפּיער. נאָך בילעטען — האט מאשע זיך געטראַכט. דאַן איז געקומען דער צונג מיט אן אנגענעהמע איבערראשונג — א קאנדוקטאר וועלכער האט זיי בע־גריסט אין דייטש.

אן אונטערשיעד פון יאהרהונדערטע איז געוועזען צווישען דעם דייטש, וואס דער אמעריקאַנער קאנדוקטאר האט גע־רעדט, און דעם נהעטא־אידיש, וואס מאַ־שע וויטקאַווסקי און איהרע קינדער האָ־בען בענוצט. דאך האבען זיי זיך דער־פרעהט מיט דעם. צו א מענשען, וואס רעדט דייטש האבען זיי געפיהלט א קרובה'שאפט. מאשע האט עס אפילו אנגענומען אלס א גוטען צייכען, און זי האט אנגעהויבען צו שטעלען איהם פראַ־גען אין דעם קאַסמאַפּאַליטישסטישען אי־דיש, מיט וועלכען זי האט זיך נאָר געקענט בענוצען.

איינע פון איהרע ערשטע פראגעס איז געוועזען, ווען וועלען זיי אנקומען קיין ספרינג וואַטער. פון איהר אויס שפּראַך אבער האט דער קאנדוקטאר נים געקענט פערשטעהן וועלכע שטאדט זי מיינט, און זי האט איהם דארום דער־לאנגט א שטיקעל פאַפּיער, אויף וועלכען עס איז געוועזען איהר מאַנ'ס אדרעס. ער האט א קוק געטהאַן אויף דער צייט־טאַבעלע, (טיים־טייבעל) און איהר געענט פערט, אז זי זועט אהין ערשט אנקומען דאנערשטאג נאַך א זייגער אין אוועגר.

אן ערטסטע מינע האט זיך בעוויי־זען אויף מאשעס פנים, און איהרע אויגען זענען פאר עשליכע מינוטען געבליבען ווי פערשינטערט.

אזוי איז דאס ספרינג וואַטער, א זאך וואס האט פאר פיער יאהר צייט גע־מיינט נאָר א פראַזע, וועלכע מען האט געוואַרפען איינמאהל א וואָך אנשרייבען אויף א קאנווערט, ספרינג וואַטער איז אויסגעלערנט. צאהללאזע געכט זעהר לאנגע זענען געוועזען, שרעקליך לאנגע, געכט, ווען עס האט זיך געראַכט, אז דער פריה מארגען וועט שוין מעהר קיינמאהל נים קומען, אז טאג וועט קיינמאהל מעהר נים שיין . . . . אבער אט דיי נעכט, און אפט אויף די טעג זענען געוועזען לאנגע, זענען אבער די וואַכען, חדשים און יאה־רען געפלויגען. יעצט זענען דייעזע שרעק ליכע יאהרען פון זיין בעוועגונגער, פון בענק שאפט און פון צוטרויען פאראיבער גע וועזען. דאנערשטאג ביינאַכט וועט זי איהם זעהן — ארויסגעהן, ווי האט ער זיך געמוזט בייטען אין פערלויף פון דייזער צייט!

א טרעהר האט זיך ארונטערגעגליטשט פון איהרע אויגען. דאס האט איהר אויף געוועקט. איהרע קינדער דאַרפען איהר יעצט נים זעהן א ווייינענדיגע, יעצט ווען זיי זענען שוין אין אמעריקא, ווען זיי פאַהרען שוין צו איהם, און זענען אבגע טהיילט פונ'ם טאַטען, בלויז מיט א דריי טאג רייזע.

איהרע קינדער אבער, האבען נים בע־מערקט דאס טונקעלקייט אין איהרע אויי־גען. דער צוג האט זיך יעצט געפיילקעלט איבער א ברייטען שטח פון פעלדער. יע־דע האלבע מינוט האט זיך בעוויעזען א היים, א ריין געמאַלען הויז, א שטאהל אין א ברונע, אלעס בעזונדער — אן אמעריקאַנער פאַרם, אועלכעס, ווי אהרן האט זיי אזוי אפט בעשריעבען אין זייגע ברייעף. די קינדער האבען די בילדער אהן שום אויסרופען. ווי אין זיך אריינגע־זאפט. די סצענען זענען פאר זיי געוועזען אזעלכע, וועלכע זוגען זיך איין, אין צו איינדריקענדיג אז מען זאל פערלירען ענערגיע אדער צייט אויף עטוואס אנ־דערש, ווי אויף בעאַבאַכטען.

דער צוג איז פערבייגעגאנגען א וואַ־גען מיט היי, וואס האט זיך אין גאנצען געפונען ביי א פופציג פון אבגערוקט, און אין געשלעפט געוואָרען פון א פאר פיינע גרויע פערד. דער יונגער פאַרמער, וועלכער איז געוועסען אויפ'ן שפּיץ פונ'ם בעלא דענעם וואגען, האט ארונטערגענומען זיין ברייט־ראנדיגען שטרוי־הוט, און געשמייכעלט און געגריסט זיך צו די קינ־דער. אלע דריי זענען ווי פערשטיינערט געוואָרען פון חיעזער נים־ערוואַרטעטער בעגריסונג פון א מענשען, וועמען זיי האַ־בען פריהער קיינמאהל נים געזעהן, פון אן אמעריקאַנער, אזוי פערשטיינעהט זע־גען זיי געוואָרען, אז עטליכע מינוטען האַ־בען זיי נים געקענט צוריק ענטפערען אויף דער בעגריסונג. קלאָרא איז געוועזען די ערשטע צו קומען צו זיך, און ארויסשטעע בער'ן פענסטער, האט זי מיט איהר טאַ־שענטיכעל געשאקעלט אין דער ריכטונג פון דעם וואגען, וועלכען דער לייטעגדער צוג האט שנעל געלאזען הינטער זיך.

(ערשטע פאַרזעצונג)

זענען זיי נים גדויסאַרטיג, דיעזע אמעריקאַנער? האט זיך קלאָרא אנגעגרי־פען צו די ברידער. הערדי האט עטוואס געוואלט עטפערען, אבער עס האט איהם נעשטיקט בעי האלז, אזוי גערירהט אין ער געוועזען פון דעם, וואס א פרעמדער האט זיי אזוי הארציג געגריסט, עמיל ווייעדער, האט נאָר נים געביטען זיין שטעלע וועלכע ער האט געהאלטען ביים פענסטער, און האט נאָך אלעס געקוקט אויפ'ן וואגען היי, וועלכער האט שוין יעצט אויסגעקוקט זעהר קליין, און דער מאַן וואס איז אויפ'ן וואגען געזעסען, האט אויסגעוויזען צו זיין נים גרעסער פון א אינגעל ווי ער זעלבסט.

אין די שפּעטערדיגע יאהרען, פלעגען די צוויי ברידער און די שוועסטער אפט דערמאהנען דעם שמייכעל און דאס גרי־סען זיך פונ'ם פאַרמער אויפ'ן וואגען היי — די ערשטע בעגריסונג, וועלכע זיי האַ־בען בעקומען פון א פרעמדען, און א קריסט נאָך — זייער ערשטער אמעריקא־נער שמייכעל.

אוועגד איז דערווייל צוגעפאלען, א מילדער אויגוסט אוועגד. דאס אנגענעה מע ווינטעל, וואס האט זיי געשלאַגען אין די פנימער אריין, איז געוועזען זיס און אנגענעהם בערוהיגענד. קיינער פון די קינדער האט נים גערעדט. זיי האבען זיך איינגעהערט, דער ווינט האט אויסגע קוקט ווי ער וואלט געשפּיעלט מוזיק. די שנעלע, גלייכע טרוט, וואס דער צוג האט געמאַכט דורכ'ן רויס, איז געפאַלען זיי ריטמישע כוואַליעס. יעדער קליינער עמיל איז אבגענאַגען פון דעם פענסטער, אראבגעלאָזט זיך אויף זיין פלאץ, און פער מאכט די אויגען. ער האט געהאַט אן אונ־קלאהרע ידיעה פון דעם וואס ער האט אזוי אויסדרוקספול דורכגעלעבט, פון דער מוזיק וועלכע ער האט פריהער געהערט, אין זיך אבער נים געקענט דערמאהנען וואו.... אז ער האט ווידער אויפגעפענט די אויגען אין שוין געוועזען טונקעל. די נאַכט האט שוין אלעס בעהערשט. אבי־קעלעכע שטעטער, האט אין ברומס אויף שנימען דורך א קליינעם הארף. די הייי־זער פונ'ם דארף זענען געוועזען ווי צוזא מענגעוויעבט מיט בוימער, און די נאַסען ווי בעזעצט מיט ליכט. צום ערשטען מאהל האט די אימיגראַנטען־פאַמיליע געזעהען אזוי פיעל ליכט אויף א נאַס, און עס האט דארום ביי זיי אויסגערופען קאַמענטאַרען.

די קינדער האט זיך געדאַכט, אז ווען אזא אנגענעהם ווינטעל בלאזט אין פנים, קען מען קיינמאהל נים אנטשלאפען ווע־רען, אבער אויהרע האט דער ווינט, וועל כער איז געוועזען אן אנהויב אזוי ערפרי שענד און שטארקענד, אנגעהויבען זיי אויסצומאַטערען. די מיערקייט האט אנ־געהויבען צו וואַקסען, די פענסטער זע־נען ארונטערגעלאזען געוואָרען. די פעק־לאך זענען אויסגעלעגט געוואָרען אנשטאט קישענס. די מיערע גליעדער זענען איינגע רערעהט געוואָרען אין האלב־זיצענדע און האלב אנשפּאַרענדע פאזען, און די ברידער און די שוועסטער זענען באלד אנטשלא־פען געוואָרען, אונטער דער וואך פון זייער מוטערס וואַרענדען אויג. וועלכע איז געזעסען אויף איהר פלאץ אנגעשע־פאַרט אויף הינטען און טראַכטענדיג, איהרע רעוונות.

אין שיקאגא האט זיך דער אימיג־ראַנטען־צוג אויפגעלעזען. מרס. וויט־קאווסקי און איהרע קינדער זענען אויס געשטעלט געוואָרען אין א שורה אויף דער פלאטפאַרטע, צוזאמען מיט אנדערע פרעמ דע ווי זיי. מענער זענען פערביי־נעגלא־פען אהין און צוריק פערביי דיעזע שורות פון אויסלענדער, און דערווייל זענען פאר געקומען איינפאַכע אבער ריהרענדע בעגע־נעשען. דא האט א מאן דערקענט זיין ווייב און קינדער, דארט האט א זהן דער קענט זיין אלטען טאַטען, און א ברודער — א שוועסטער. מאשען מיט איהרע קינ־דער האט מען ארויסגעוועצט אין א קארע טע, און דאן איז געהיטען א קורצע רייזע, איבער מאדנע — אויסזעהענדע שטאַט־ישע גאַסען, וועלכע זענען געוועזען נע־פאַקט מיט מענשען, טראַצדעם וואס די נאַכט איז שוין געוועזען צוגעטרעטען. דער אנטרייבער האט די אימיגראַנטען פאַמיליע איבערגענעבען צו א פאַליציימאַן וועלכער האט זיי ארויסגעפיהרט אין א פלאַץ, וואס זיי האבען דערקענט אלס א וואַרטע־צימער פון אן איזענבאהן־סטאַנציע.

"שפּערבען זיע דייטש?" מאשע האט עס געפרוביירט איהר מזל, אזוי ווי זי האט עס אפט געטהאַן אין פערלויף פון דער רייזע. אבער דער רויט־הארינער פאַליציי־מאַן האט א שאקעל געטהון מיט'ן קאפּ „נאַ ראַטש", און דורך צייי־כענס אנגעוויעזען דער פרוי מיט די קינ־דער, זיי זאלען זיך אוועקזעצען אויף די בענק. זיי האבען נאָך לאנג געראַרעט וואר טען.

די גרעסטע טהייל פון דער נאַכט איז מאשע אויפגעוועזען, וואַכענדיג אי־בער די קינדער, וועלכע זענען געשלאַפען גע שלאפען אויף די בענק. זי האט מורא גע האט צו שלאפען, אום נים צו פערוואַסען דעם צוג, אדער עס זאל זיי חלילה נים עטוואס טרעפען. ארום פאַרטאג אבער, איז איהר ווידערשטאנדס־קראַפט שוואַ כער געוואָרען, און אנשפּאַרענדיג זיך אויפן זייט־ווענטיל פון דער באנק, האט נים גענומען לאנג און זי איז געשמאַק אייינגעשלאפען.

ווען זי האט זיך אויפגעכאפּט, איז שוין געוועזען א שטיק אינ'ם מאָרגען. זי האט זיך ארומגעקוקט. די קינדער האבען מען אין ערגעץ נים געקענט זעהען. דער שראַקען האט זי ארויסגעאילט אין דעם צווייטען צימער, און דאַרטען האט זי זיי געפונען אויסגעשטעלט ארום פענסטער אן ארויסקוקענדיג — אויף די נאַסען, האט זיי געוואלט אויסזעהן, וואַרום זיי האבען איהר אזוי איבערגעשראָקען. אבע ראַטש זיי געגעבען אלס א ווארטע־צימער פון אן איזענבאהן־סטאַנציע.

"שפּערבען זיע דייטש?" מאשע האט עס געפרוביירט איהר מזל, אזוי ווי זי האט עס אפט געטהאַן אין פערלויף פון דער רייזע. אבער דער רויט־הארינער פאַליציי־מאַן האט א שאקעל געטהון מיט'ן קאפּ „נאַ ראַטש", און דורך צייי־כענס אנגעוויעזען דער פרוי מיט די קינ־דער, זיי זאלען זיך אוועקזעצען אויף די בענק. זיי האבען נאָך לאנג געראַרעט וואר טען.

עס וויל זיך אזוי גלייכען ווייל עס איז שווער צו זיין ענטוישט אין אלעמען און אין אלעס.

אזוי פיעל גרויסע גייסטער זיינען פערפיהרט געוואָרען, אזוי פיעל נביאים האבען זיך ארויסגעוויעזען פאלש, אז עס וואלט זיך געוואלט איינער זאל כאַטש גלייכען טריי זיינע אידעאלען און זיין גאָט! איינער כאַטש!

ווי וואלט טאלסטאי רעאגירט אויף די זינדיגע און טראגישע געשעהענישען פון אונזערע טעג?

* * *

א שטימע פון קבר.

דער פראַנצויזישער זשורנאליסט, וועלכער איז אנב אליין א זעהר גלויבינע־קאַטאליק, האט געלאכט פערשטעהט זיך, אויסהערענדיג אט די משונה ווילדע שטי מע.

און ער לאכט נאָך.

א גאנצען ארטיקעל האט ער אנגע שריבען אין דער פיגאַרא וואו ער סטאַ־רעט זיך מיט פערשיעדענע פּלפּולים צו בעווייזען די פאַלשקייט און אפיקורסיש־קייט פון דעם געדאנק און פון נאָך אזעל כע שלום מהעאריעס.

מיט פערשיעדענע פסוקים פון די הייליגע שריפטען און מיט פערשיעדענע צימאטעס פון די מאָדערנע גייסטליכע און גלחים, וויל ער דוקא אויסברייען אז מלחמה ביזן סוף. ביז א זייג איז זאָ גאר א מצוה לויט דער קריסטליכער תורה.

נאָר ווי עס זאָל נים זיין, ווי קאמיש עס זאָלען נים קלינגען ביריזקאַווס ווערטער און די אויערען פון דער גאנצער וועלט, האט דאָך אויף א קורצע ווייל דער היי־ליגער שאטען פון דעם גרויסען אידישען פילאזאף דורכגעשוועבט פאר אונזערע אויגען, און דורך דעם גאנצען צויכער פון דער טויטער שטימע וועלכע וועט אויבינ לעבען האט זיך אזא מין "איחד" אריינגע גנבעט אין אונזערע הערצער ווי דער גרוי סער בעל תשובה וואלט צו אונז געזאגט:

"איך וואלט איצט אויך נים פערראַ־טהען מיין גלויבען און איך וואלט נים זינדיג היפּאָקריטיש געשוויגען ווי אלע. נאָר די פראגע איז צו מיין שטימע וואלט דערהערט געוואָרען אין דעם שרעקליכען גיהנום רעש פון די מאָדערנע כלי זיין

(פאָרזעצונג אויף פּייִרזש 6)

א שטימע פון א הייליגען קבר

אין דעם פערלויף פון דער איצטיגער קריעג, האט זיך נים איינער, וואהרשיינ־ליך געשעלט די פראגע: ווי וואלט דער גרויסער רוסישער מאראליסט מאלס טאי, ראגירט אויף די איצטיגע ווילדע געשעהענישען ווען עס וואלט איהם בע־שערט געוועזען זיי איבער צו לעבען?

מיט א מאָדנער נייגעריגקייט און זאָגאר מיט א מורא שטעלט מען זיך די פראגע. עס וואלט זיך געוואלט דערביי זיין זיכער אז דער הייליגער רוסישער קינסטלער וואלט אויף אין אונזער זינרי גער צייט, געבליבען הייליג און וואלט אויך איצט מיט זיין געוועהנליכער קראַפט אויסגעשריען: איך קען נים שווייגען!

עס וויל זיך אזוי גלייכען ווייל עס איז שווער צו זיין ענטוישט אין אלעמען און אין אלעס.

אזוי פיעל גרויסע גייסטער זיינען פערפיהרט געוואָרען, אזוי פיעל נביאים האבען זיך ארויסגעוויעזען פאלש, אז עס וואלט זיך געוואלט איינער זאל כאַטש גלייכען טריי זיינע אידעאלען און זיין גאָט! איינער כאַטש!

ווי וואלט טאלסטאי רעאגירט אויף די זינדיגע און טראגישע געשעהענישען פון אונזערע טעג?

* * *

א שטימע פון קבר.

דער פראַנצויזישער זשורנאליסט, וועלכער איז אנב אליין א זעהר גלויבינע־קאַטאליק, האט געלאכט פערשטעהט זיך, אויסהערענדיג אט די משונה ווילדע שטי מע.

און ער לאכט נאָך.

א גאנצען ארטיקעל האט ער אנגע שריבען אין דער פיגאַרא וואו ער סטאַ־רעט זיך מיט פערשיעדענע פּלפּולים צו בעווייזען די פאַלשקייט און אפיקורסיש־קייט פון דעם געדאנק און פון נאָך אזעל כע שלום מהעאריעס.

מיט פערשיעדענע פסוקים פון די הייליגע שריפטען און מיט פערשיעדענע צימאטעס פון די מאָדערנע גייסטליכע און גלחים, וויל ער דוקא אויסברייען אז מלחמה ביזן סוף. ביז א זייג איז זאָ גאר א מצוה לויט דער קריסטליכער תורה.

נאָר ווי עס זאָל נים זיין, ווי קאמיש עס זאָלען נים קלינגען ביריזקאַווס ווערטער און די אויערען פון דער גאנצער וועלט, האט דאָך אויף א קורצע ווייל דער היי־ליגער שאטען פון דעם גרויסען אידישען פילאזאף דורכגעשוועבט פאר אונזערע אויגען, און דורך דעם גאנצען צויכער פון דער טויטער שטימע וועלכע וועט אויבינ לעבען האט זיך אזא מין "איחד" אריינגע גנבעט אין אונזערע הערצער ווי דער גרוי סער בעל תשובה וואלט צו אונז געזאגט:

"איך וואלט איצט אויך נים פערראַ־טהען מיין גלויבען און איך וואלט נים זינדיג היפּאָקריטיש געשוויגען ווי אלע. נאָר די פראגע איז צו מיין שטימע וואלט דערהערט געוואָרען אין דעם שרעקליכען גיהנום רעש פון די מאָדערנע כלי זיין

(פאָרזעצונג אויף פּייִרזש 6)

ווי דער זשורנאל בעלייכט דורך זיינע פערישעדענע אדווערטייזינג קאלומס, אלערהאנד געשעפטען און פראפעסיאנען:

קלאסיפיצירטע אדווערטייזמענטס:

ארבייט געזוכט
ארבייטער פערלאנגט
הייזער צו פעררענטען
הייזער צו קויפען
הייזער צו פערקויפען
ביזנעס צו קויפען
ביזנעס צו פערקויפען

די נשמה פון ביזנעס איז אדווערטייזינג — ביזנעס ניט קיין אד־ווערטייזטע איז טויט

ווען איהר אדווערטייזט אייער נאָמען און דעם נאָמען פון אייער פירמע אין דעם "אידישען זשורנאל", גרויכט איהר מויזענדער מענשען און איהר רעדט צו אלע. אדווערטייזט איהר אבער ניט, ווייסט פון אייך קיינער נים איהר ווערט פערגעסען! איהר מהוט וויינינ ביזנעס און קענט נים ערוואַרטען קיין ערפאָלג.

שטארכט זשע ניט פאר דער צייט, נור שיקט גלייך אריין אייער אנפראגע וועגען אונזערע פרייזען פאר אדווער־טייזינג, אדער טעלעפאָנירט אן אונזער פערטרעטער וועט אייך ברענגען אלע אינפאָרמיישאנס.

אונזער טעלעפאן נומער איז: עדעלייד 3967

253־251 קווין סטריט וועסט